

MRAK

Narodil sa veľký mrak,
čo nahaňal všetkým strach.
Putoval sám po nebičku,
pospevovoval si pesničku:

„Sám som, celkom sám,
len s vetrom sa hrám.
Smutno mi je na nebi,
príde niekto? Kdežeby!“

Uvidel raz lastovičku,
ako vzlietla ku nebičku.
Šiel jej teda naproti,
netušil, že uletí.

V diaľke zazrel krídel husí,
dohoniť ich teda musí!
Keď zbadali ho po boku,
hneď zosadli k potoku.

Priblížil sa nenápadne
k slnku, že si k nemu sadne:
„Mám ťa, slnko, veľmi rád,
či ťa môžem pohojdať?“

„Veľmi veľký si ty mrak,
nemôžem sa s tebou hrať.
Vrhol by si na zem tieň,
no teraz je biely deň!“

„Podže, vrabček, opreteky,
kto preletí všetky strechy?“
Dopovedať stihol práve,
vrabec sa mu skryl však v tráve.

„Či ma niekto bude mať
na tom svete ešte rád?“

„Mám ťa predsa rada ja!“

„Kto to? Kto sa ozýva?“

Suchá zem ťa volá mráčik:

„Spusti na mňa tichý dažďik!

Podaruj mi kvapky vlahy,

zachráňže ma, priateľ drahý!“

Narodil sa veľký mrak,

čo naháňal všetkým strach.

Teraz je už z mraku mráčik,

zdraví sa s ním každý vtáčik.

Už je z neho polovička,
nebojí sa lastovička,
ani vrabček, húska biela,
po oblohe s nimi lieta.

Hrajú sa s ním na hojdačku,
preteky i naháňačku.

Raduje sa celá zem.

Prečo? Vieš to? Ja to viem!